

та толкозъ ти е припаднало, щото отъ скърбъта си да паднешъ, като изумень?«

Тогава и момчето му расказа случката си, отъ начало, какво бѣше го излѣгалъ онзи Евреинъ съ *Кюляфитѣ*. А царьтъ, като изслуша сичко до край, почюди са и рече: »Като е било тѣй, ето азъ та съжелявамъ, посмали скърбъта си и бѣди охалентъ; нели единъ Евреинъ ти е скроилъ тойзи *кюляфѣ*? Нека да го наложимъ върху главитѣ на неговитѣ събратія. Сега ти си иди и мирувай; утрѣ покупницитѣ ще додѣтъ на крака и ти не ще можешъ да смогнешъ за да продавашъ *кюляфитѣ* си; само бѣди хитъръ да искашъ такава цѣна, която да ти спечели единъ имотъ, какъвто не си мислилъ.«

Момчето, обрадвано, поблагодари на царската милость и си отиде въ корабля, дѣто чакаше съ нетърпене утрѣшния день.

А царьтъ заповѣда да са съберѣтъ при него сичкитѣ Еврейски първенци, които додохъ на часа. Тогава царьтъ имъ рече: »знаете ли защо съмъ ви повикалъ?«—*Волѣ* ваша, царю честитій, заповѣдай ни и ще да слушаеме съ цокорность, отговорихъ сичкитѣ въ единъ гласъ.

—»Отдавна азъ мислѣхъ, продѣлжи царьтъ, какъ да направимъ, щото сѣки единъ народъ отъ мойтѣ поданици, но нѣкакъвъ си знакъ да са различаватъ едни отъ други; най-сѣтнѣ наумихъ какъ да стане: сѣки народъ да промѣни шапкитѣ на главитѣ си; а вамъ заповѣдамъ, за отличіе на сичкитѣ, да наложитѣ *кюляфи*, и това искамъ да стане до утрѣ; защото ако са намѣри единъ Евреинъ безъ *кюляфѣ* на главата си, непрѣменно, тойзи часъ ще бѣде обесенъ.«

—Че отдѣ да намѣримъ сега толкозъ *кюляфи*, отговорихъ Еврейскитѣ старѣйшини, срокътъ е твърдѣ късъ, и какво ще правимъ ния толкозъ Александрийски Евреи?

—»Правете както знаете, а това ще бѣде безъ друго.